

La gran pregunta que tothom fa és un retret: com és possible que hàgim arribat a aquesta crisi sense que ningú ho advertís? En canvi, el gran desig que tothom té és una esperança: sortir-se'n i tirar endavant. Però entre el retret i l'esperança hi ha un ampli ventall de respostes i propostes per sobreviure-hi. Algunes ens les donen tres especialistes que parlen d'aquesta crisi internacional en general i de les mesures preventives que pot prendre el sector cooperatiu en particular. Són: Alfonso Vázquez, empresari, consultor i soci fundador de Hobest; Oriol Amat, catedràtic d'Economia Financera i Comptabilitat de la Universitat Pompeu Fabra, i Blai Garcia, assessor d'empreses, *coach*, formador i responsable del Programa d'enfortiment cooperatiu de la Federació de Cooperatives de Treball de Catalunya.

Alfonso Vázquez: "Aquesta és la crisi de l'esfondrament d'un model d'acumulació capitalista"

Ens trobem davant una nova crisi cíclica del capitalisme o aquesta té alguna cosa d'especial?

Aquesta no és pas una crisi cíclica com les que hem viscut durant els setanta, vuitanta o noranta, sinó la crisi de l'esfondrament d'un model d'acumulació capitalista, les bases del qual són de fang. S'assembla, en aquest sentit, a la crisi del 29.

Què en pensa, de les mesures preses pels diferents governs?

Penso que són mesures molt semblants a les que s'adoptaren precisament l'any 1929. Els governs han injectat recursos ingents precisament en aquells forats que han provocat aquesta situació; estem amenaçats amb una catàstrofe planetària, i els nostres poders públics no fan res més que acudir a pagar el rescat dels especuladors. No ens deixem enganyar un altre

cop; el dilema que cal resoldre no és d'economia pura sinó que és sociopolític. Precisament el que està en crisi és el sistema que ens ha conduït a aquest desastre mentre miràvem cap a un altre costat. La crisi actual s'origina en la política (subordinada, això sí, als poders financers globals) i ha de ser resolta no en l'àmbit de redundants mesures financeres sinó en l'àmbit de la política, tal com ha dit Lula da Silva; però d'una política reinventada, d'una política innovadora aliena a la mediocritat que ens envolta. Hauria de resoldre's en l'àmbit de la biopolítica, de la política dels cossos, dels desigs, dels afectes, de la cooperació.

Què poden fer les cooperatives i, en general, totes les empreses que formen part del que podem denominar economia real davant d'una crisi que no han provocat elles, però que ja l'estan patint?

Hi ha diverses línies sobre les quals podem treballar intensament. Una de les més importants consisteix a generar un nou concepte de riquesa que superi l'absurd al que ens ha dut el neoliberalisme en la seva brutal assimilació de riquesa i obtenció o consum de valor monetari (de valor de canvi). Cal entendre que generar riquesa vol dir produir béns i serveis, però també subjectivitats, cultura, afectes, solidaritat, ecologia... Per això, considero imprescindible que ens basem en el procés de transformació de la feina dependent cap a una feina del coneixement, del pensament, del desig i de l'acció, ja que la generació de creativitat i innovació són imprescindibles. Si les cooperatives són capaces de cooperar entre elles, més enllà de factors burocràtics, en una escala generativa de nous conceptes i formes d'intervenció, podrien fer, sens dubte, una aportació rellevant per al futur. ▢